

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 25. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628349696/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

Skarns Stykke synes jeg ikke, man kan kalde Barbara. Hun har sine Fejl, som er lette at se. Men kan hun gøre for det? Egentlig er der ikke en ond Blodsdråbe i hende.

— Ja du, Johan Hendrik! Du har gaaet der i Huset hos den gamle Sørenskriver som Pot og Pande. Du er vist den rette til at tale med om de Ting!

— Det er rigtigt, Armgard. Jeg har kendt Barbara fra Barnstuen af. Men De ved ikke andet om hende, end hvad De har hørt Folk sladre.

— Jeg ved, hvad sandt er. Jeg ved baade, hvordan Hr. Thomas og Hr. Niels døde.

Sørenskriveren, Johan Hendrik Heyde, sagde ikke mere. Han streg sig tænksomt om Hagen. Der var ved hans lange, lidt ludende Skikkelse noget nervøst, noget tvivlende. Saadan var han altid. En Hædersmand, klogere end de andre, altfor klog til at være stærk. Men han kunde være spydig paa en tør og ætsende Maade. Derfor var han ogsaa respekteret, ja frygtet.

Ligesom Broderen, Havnepræsten Wenzel Heyde, reguedes han blandt de bedste Færinger. De hørte til en gammel Slægt med rigeligt fremmed Blod i, men rødgroet i Landet. Ellers var de to Brødre meget forskellige. Sørenskriveren var lang og tynd, Præsten lille og tæt. Sørenskriveren skeptisk, Præsten søvelsesfuld. Og medens der hos Johan Hendrik altid smaaogte en hemmelig Galde mod de danskfødte Embedskolleger — Landfogeden og Handelsforvalteren — har Wenzel paa en lige saa hemmelig og lige saa forterende Trang til at takkes dem og være i deres Selskab. Derfor var Hr. Wenzel ogsaa tilfreds nu, han havde dem i sin Stue. Den store Landfoged, den vittige Handelsforvalter med de mange morsomme Historier og den fine Kone, Fru Mathilde, der ikke søgde meget og vistnok havde Blodmangel, men som kunde fnise og daane paa en meget fornem Maade.

Samtalen havde en Tid gaaet smaat mellem de mange Mennesker. Efter at Nyhederne udefra var fortalt, var der ikke længere noget, der rigtig forenede dem alle. Men inde i Studerkammeret var der dog et lønligt Samlingspunkt, der Gang paa Gang fik Mændene til at veksle underfundige Blikke. Der var ingen Ro over dem. De vandrede og vandrede og skridtede over Dørtærskelen. Det var nok ikke udelukkende paa Grund af Barbara, at Armgard strikkede saa ondt og temperamentsfuldt. Hun